

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Hegymegi-Barakonyi Zoltán által képviselt felperesnek a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság alperes ellen reklámfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, mely perbe az alperes pernyertessége érdekében I.r. és II.r. beavatkozó beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2009. június 23. napján kelt 24.K.33.152/2008/21. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 23. és 24. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 24.K.33.152/2008/21. számú ítéletét hatályában fenntartja azzal, hogy mellőzi az ítélet indokolási részéből a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 15.§ (1) bekezdésére vonatkozó megállapításokat.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (azaz ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000 (azaz harminchatezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az I. és a II.r. beavatkozó bejelentése alapján a Közép-magyarországi Regionális Közigazgatási Hivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a Kft. (a továbbiakban:) ellen indított reklámfelügyeleti eljárásban vizsgálta a dohánytermékek reklámozását. Ezen eljárás keretében az elsőfokú hatóság 2007. április 12-én adatközlésre hívta fel a felperest, aki 2007. április 26-án kelt nyilatkozatában elismerte, hogy 2003 óta végzi a dohánytermékeinek reklámozását, így a panaszban jelölt két üzletben (Dohányshopban és a szám alatti üzletben) is lebonyolította a dohánytermékek promócióját. Felperes elismerte, hogy a téli kampány keretében 2007. január 29-február 25. között 1683 akciót tartott a megbízásából, és részletesen bemutatta a promóció megvalósulásának formáit (az alkalmazott feliratokat, szlogeneket - "Ne maradj ki semmi jóból", "Egyik jó dolog után jön a másik", "", "Mindig többet adunk, 107 éve méltán sikeres", "1899 óta a világon" - és a kellékeket - bögre, pult,

oszlop, póló, öngyújtó). A felperes fentiekén túlmenően megküldte a téli kampányban érintett üzletek listáját, melyen 522. sorszám alatt, illetőleg 612. sorszám alatt szerepelt a panaszban jelölt két üzlet, valamint a -tal kötött promóciós keret-megállapodását is. Ezt követően az elsőfokú hatóság 2007. május 4-én hivatalból eljárást indított a felperessel szemben, melyről a felperest tájékoztatta.

Az elsőfokú hatóság az alperes HAJ-2101-2/2007. számú határozatával elrendelt megismételt eljárásában a 2007. november 9. napján kelt L9-7127/2/2007. számú határozatában a felperest, mint reklámszolgáltatót dohánytermék reklámozására vonatkozó jogszabály megsértése miatt 100.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását. A hatóság a dohánytermék vásárlásához kapcsolódó ajándéktárgy átadását a dohánytermék népszerűsítésnek, helyi értékesítés ösztönzésére, dohányáru megismertetésére szolgáló magatartásnak, azaz gazdasági reklámnak tekintette, továbbá megállapította, hogy a hoszteszek pólóján lévő felirat, és a hosztesz pulton, valamint a mellettük lévő oszlopokon feltüntetett "" felirat is dohánytermék tiltott reklámjának minősült, mely a dohányáru eladási helyen történő bemutatásán, illetve az árfeltüntetés körén túlmutat, ezáltal sérti a gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény (Grtv.) 13.§ (1) bekezdésében foglaltakat. A szankció alkalmazása körében értékelte a hatóság, hogy a felperes magatartásával alapvető jogokat érintett, egészségvédelmi rendelkezéseket sértett, 730 üzletben 1683 promóciót valósított meg, így a tevékenysége országos kiterjedésű volt, mely egy hónapon át tartott és 120 esetben a fogyasztók által sűrűn látogatott üzletet érintett (és 70, 50 eset), a fogyasztók széles körét elérve. A felperes terhére róttá azt is, hogy hasonló jogsértés miatt korábban már elmarasztalta. A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes a 2008. február 14-én kelt HAJ-629-2/2008. számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Állította, hogy a reklámfelügyeleti eljárás nem felelt meg a tisztességes eljárás követelményeinek, mert eljárási jogairól nem kapott kellő tájékoztatást, így a nyilatkozat megtagadásának jogával nem élhetett, továbbá a hatóságok tényfeltárással kapcsolatos kötelezettségük ellenére a valós tényeket nem állapították meg, a törvénytelenül beszerzett és a jogsértés megállapítására egyébként is alkalmatlan bizonyíték alapján marasztalták el, tévesen minősítve cselekményét dohánytermék tiltott reklámozásának. Állította azt is, hogy a szankció mértéke tekintetében fellebbezésének érdemi elbírálására nem került sor, a döntés e része a mérlegelési jogkörben hozott határozat követelményeinek sem felelt meg, és sérti a tények, körülmények többszörös értékelésének tilalmát. Állította, hogy a bírság összege

a cselekmény súlyával nem áll arányban, annak megállapítására nemcsak jogalap nélkül, de eltúlzott mértékben került sor. Vitatta a körülmények értékelésének helytállóságát, hiányolta a javára szolgáló tények feltárását. Hivatkozott arra, hogy a bejelentéssel élő két társadalmi szervezet a reklámfelügyeleti eljárásban nem volt ügyfél, megfelelő képviselőjük hiányában kérelmükre az eljárás megindításának nem volt helye. Az eljárás során sérelmezte a beavatkozásról való tájékoztatásának mellőzését.

Az elsőfokú eljárás során az alperes csatolta a Pest Megyei Bíróságnak a reklámozó -ot elmarasztaló határozat bírósági felülvizsgálata során meghozott és a keresetét elutasító 5.K.26.835/2008/21. számú ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes eljárásjogi kifogásai alaptalanok, mert az alperes a tényfeltárási kötelezettségének eleget tett, és a reklámfelügyeleti eljárásban nem sértette a tisztességes eljárás követelményét, továbbá a felperes által tett nyilatkozat a szabad bizonyítás rendszerében felhasználható volt. Az ügy érdemi elbírálása szempontjából előzetes kérdésnek tekintette a , mint reklámozó magatartását minősítő közigazgatási per befejezését, ezért abban az eljárásban meghozott bírósági ítéletet is alapul véve megállapította, hogy a felperes a dohányáru reklámozásának tilalmára vonatkozó szabályokat megsértette, amikor nem az eladási helyen és árubemutatásnak nem tekinthető, árfeltüntetést nem tartalmazó tájékoztatást nyújtott a termékekre vonatkozóan. Az I.r. alperesi beavatkozó ügyféli minőségét a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 15.§ (1) bekezdése, a II.r. alperesi beavatkozó ügyféli minőségét a Grtv. 16.§ (3) bekezdése és a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény (Fgytv.) 2.§ h) pontja alapján fogadta el. Jogszerűnek ítélte az alperesi határozatot a bírságösszege tekintetében is és megállapította, hogy a hatóság az eset összes körülményeit figyelembe vette, a releváns körülményeket okszerűen és kellően indokoltan értékelte, és a cselekménnyel arányban álló bírságot szabott ki. Nem fogadta el, hogy a határozat a körülmények többszörös értékelésének tilalmát sérti. Az enyhítő körülmények feltárása vonatkozó hatósági kötelezettségre utaló érvelést is alaptalannak találta és a jogerős közigazgatási határozatra figyelemmel a korábbi jogsértés értékelését sem minősítette jogsértőnek.

A felperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelemmel élt, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát, illetőleg a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, valamint a jogerős ítélet hatályon

kívül helyezését és mérsékeltebb összegű bírság megállapítását kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Ket. 5.§ (1) és (2) bekezdését, 29.§-át, 50.§ (1) bekezdését, 51.§ (1) és (7) bekezdését, és az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Grtv. 13.§ (1) bekezdését, (4) bekezdés b) pontját, valamint 16.§ (3) bekezdését, a nemdohányzók védelméről szóló 1999. évi XLII. törvény (Ndtv.) 5.§ (5) bekezdését, az Fgytv. 2.§ h) pontját, továbbá eljárása sértette a Pp. 163.§ (3) bekezdését, 206.§-át, 221.§ (1) bekezdését, illetőleg a Pp. 332.§ (5) bekezdését. Álláspontja szerint a promócióval eladási helyen történő árubemutatást valósított meg, ezért jogszabályt nem sértett, így a bírság kiszabásának jogalapja nem volt. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság ítélete téves jogértelmezésen alapul, mert a reklámcélú megjelenés miatt a magatartása jogsértőnek nem minősíthető, továbbá a promóciós pult eladási helyen történő elhelyezésével az előírásokat betartotta, hiszen a dohányshop és annak közvetlen környezete a dohánytermék értékesítésére elkülönített hely. E körben sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az egyes promóciós helyszínek közötti különbségeket nem vizsgálta. Álláspontja szerint elmaradt annak értékelése, hogy a hatóság a nyilatkozatát jogsértően szerezte be és annak ellenére tekintette alapvető bizonyítéknak, hogy az üzletlista nem pontosan tükrözte a promóciók számát, megvalósulását. E körben a tényfeltárás elmaradásával is érvelt. Állította, hogy ügyféli jogainak korlátozása, kizárása, nem megfelelő tájékoztatása az ügy érdemi elbírálására kihatott. Hiányolta az eljárási kifogásaira vonatkozó érdemi ítéleti válaszokat, és állította, hogy az elsőfokú bíróság a Ket. 51.§-át tévesen értelmezte. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság az üzletlista adatait cáfoló bizonyítási indítványainak nem adott helyt és azt téves indokok alapján utasította el, holott a mellőzött bizonyítás alkalmas lett volna annak igazolására, hogy az üzletlista a terhére rótt cselekmények igazolásához nem elegendő, az a promóciók valós számát nem bizonyítja. Állította, hogy a bíróságnak a Pest Megyei Bíróság előtt folyamatban volt eljárás adatait, az ott kihallgatott tanúk vallomását, mint köztudomású tényt kellett volna figyelembe vennie. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen tekintette az I. és a II.r. alperesi beavatkozót a reklámfelügyeleti eljárásban ügyfélnek. Kiemelte, hogy az I.r. alperesi beavatkozó tevékenysége nem irányul a fogyasztók érdekeinek védelmére és magánszemély tagsága az 50 főt nem éri el, az ügyben közvetlen érintettsége nincs, így a Ket. 15.§ (1) bekezdése alapján sem minősülhet ügyfélnek. A II.r. alperesi beavatkozó tekintetében az iratanyag részévé nem tett belépési nyilatkozat miatt az 50 fős tagság bizonyítottságának és a fogyasztói érdekvédelmi célnak a hiányára utalt.

A bírság összezszerűségének törvényességét megállapító ítéleti okfejtést is megalapozatlannak és tévesnek minősítette. Álláspontja szerint a határozati megállapítások a jogsértően beszerzett bizonyítékkal nem igazolhatók, a promóciók száma, a jogsértés

súlya, a fogyasztók érdekeinek érintettsége nem bizonyított, így a kiszabott bírság arányossága sem ítéltető meg. Nem fogadta el, hogy az értékelési szempontok megfelelőek és a többszörös értékelés tilalma sem sérült.

Az ügy érdemi elbírására kiható szabályszegésnek minősítette, hogy az elsőfokú bíróság nem értesítette a beavatkozás lehetőségéről a -ot, a -t és Zrt-t, mint a közigazgatási eljárásban résztvevő ellenérdekű feleket.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályok helyes értelmezése folytán megalapozott és jogszerű döntést hozott. Állította, hogy az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértést a közigazgatási eljárásban nem követett el, a felperes magatartását jogszerűen minősítette és törvényes határozatában a cselekménnyel arányban álló bírságot szabott ki, melyet az elsőfokú bíróság megalapozottan minősített. Kiemelte, hogy a felperest kellően tájékoztatta az eljárási jogairól és kötelezettségeiről és okszerűen használta fel az adatközlési felhívásra megküldött nyilatkozatot a határozata meghozatala során.

Az I. és II.r. alperesi beavatkozó a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, annak jogszerűségére és megalapozottságára figyelemmel. Kiemelték, hogy a reklámfelügyeleti eljárásban ügyféli minőségük fennállt.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a törvényes határidőn belül benyújtott felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogsértő az abban hivatkozott okokból.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 270.§ (2) bekezdése alapján a Fővárosi Bíróság (és nem a Pest Megyei Bíróság) jogerős ítéletét, továbbá nem a közigazgatási határozat(ok) jogszerűségét vizsgálja. Tekintettel arra, hogy a bíróság eljárására a Pp. szabályai és nem a Ket. rendelkezései vonatkoznak, ezért a Legfelsőbb Bíróság érdemben és tétélesen nem foglalkozott a felperes felülvizsgálati kérelmének azon részeivel, melyek a Ket. 5.§ (1)-(2) bekezdésének, 29.§-ának, 50.§ (1) bekezdésének, 51.§ (1) és (7) bekezdésének megsértésére vonatkoztak, tekintettel arra, hogy ezek a szabályok a közigazgatási eljárásban a hatóság által és nem a bíróság által alkalmazandók. A felülvizsgálati kérelem ezen részét a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megsértése körében értékelte.

A felperes álláspontjával ellentétben a jogerős ítélet nem sérti a bizonyítás szabályairól szóló Pp. 206.§ (1) bekezdését, mert az

elsőfokú bíróság az ügy megítélése szempontjából releváns tényeket feltárta, a rendelkezésre álló adatokat és bizonyítékokat helytállóan értékelte, a vonatkozó jogszabályok - kivéve a Grtv. 16.§ (3) bekezdése és a Ket. 15.§ (1) bekezdése - helyes értelmezésével minősítette az alperes eljárását és határozatát törvényesnek, ez okból a döntése nem sérti a Pp. 339.§ (1) bekezdését, 339/B.§-át sem. Az elsőfokú bíróság a döntését elégséges körben indokolta, így eljárása nem sérti a Pp. 221.§ (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a 2007. január 29. és február 25. közötti időszakban (a téli kampány során) a termékeket jogsértő módon reklámozta 731 üzletben 1683 alkalommal, mely magatartása nem tartozott a Grtv. 13.§ (4) bekezdés b) pontja szerinti kivételek közé, ezért a felperes megsértette a Grtv. 13.§ (1) bekezdését. A jogsértést az alperes törvényesen beszerezett és annak elkövetését kétséget kizáró módon alátámasztó bizonyíték - felperesi nyilatkozat - alapján állapította meg, melyet az elsőfokú bíróság okszerűen fogadott el az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette törvényesnek a reklámfelügyeleti eljárást, mert az elsőfokú hatóság a Ket. által biztosított szabad bizonyítási rendszerben, az eljárási törvényben nem tiltott módon és tényfeltárási kötelezettségének eleget téve a felperes kellő tájékoztatása mellett, kötelezés és jogkövetkezmény kilátásba helyezése nélkül, "egyszerű" adatkéréssel fordult 2007. április 12-én a felpereshez, feltételezve, hogy a két társadalmi szervezet bejelentése folytán vizsgált promóciós tevékenységről a felperes érdemi információval rendelkezik. Ebben az időpontban a felperes ellen reklámfelügyeleti eljárás nem volt folyamatban, a elleni eljárásban a felperes nem volt ügyfél, az adatkéréskor a felperes ügyféli joggal - e minősége hiányában - nem rendelkezett, melyből eredően ezen adatkérés során nem létező ügyféli jogai sem csorbulhattak.

A felperes a hatósági megkeresésnek - a vele közölt eljárásban - önként eleget tett és részletes, a feltett kérdésen túlmutató adatokat tartalmazó beadvánnyal válaszolt, mely beadvány - a csatolt keret-megállapodásra is figyelemmel - az egyedi promóció tényleges megvalósulását mutatta be, mivel abból kétséget kizáró módon megállapítható volt a promóciók helyszíne, azok száma, a használt szlogenek, eszközök, a teljes promóciós megjelenés. A felperes által tett nyilatkozat, a csatolt üzletlista és a keret-megállapodás olyan részletes adatokkal szolgált, hogy az alkalmas volt a felperesi magatartás azonosítására, jogi minősítésére. Ezen adatok alapján hivatalból indult meg a felperessel szemben az eljárás, amelynek során a hatóság a felperest kellő mértékben kioktatta. A közigazgatási eljárásban a fentiekben túlmenő bizonyítás szükségtelen volt, tekintve, hogy a tényállás (ki,

mikor, hol, hányszor és milyen módon reklámozott) a felperes feltáró nyilatkozata alapján már tisztázott volt.

Az elsőfokú bíróság a Grtv. 13.§ (4) bekezdésének b) pontját helyesen értelmezve állapította meg, hogy a felperesi tevékenység a Grtv. 13.§ (1) bekezdésébe ütközött, mert a dohányreklám általános tilalma alá tartozik a magatartás, ha a reklámozási tevékenység nem a dohányáru eladási helyén való árubemutatásra és árfeltűntetésre szorítkozik. Tekintettel arra, hogy a Grtv. 13.§ (4) bekezdés b) pontja együttes feltételek fennálltát kívánja meg a tilalom alóli mentesüléshez, önmagában az árubemutatást meghaladó tájékoztatással, reklámozással a jogsértés megvalósul. A bírói gyakorlat egységes a tekintetben, hogy árubemutatás a termék összetevőiről, tulajdonságairól, jellemzőiről és áráról szóló tájékoztatás, amelynek értelemszerűen nem felel meg a dohánytermék vásárlásához kapcsolt ajándéktárgy átadása, illetve "A ne maradj ki semmi jóból", "Az egyik jó dolog után jön a másik" és az idegen nyelvű "" reklámszlogen közzététele, amelyek a termék(ek)re vonatkozó közérthető információt kétségtelenül nélkülözik. Figyelemmel arra, hogy önmagában már a reklám tényleges tartalma miatt megvalósult a jogsértés, nem jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság részletesen nem fejtette ki, hogy miért nem tekinti dohányáru eladási helyének a dohányshop pultja előtti - felperesi promóciós kellékek által elfoglalt - részt, továbbá az egységes promócióra utaló felperesi nyilatkozat mellett szükségtelen volt annak külön vizsgálata, hogy az egyes üzletekben pontosan hol került sor a tiltott reklámozásra.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat okszerűen tekintette alkalmasnak a jogsértés bizonyítására. A felperes hosszú évek óta végzi a megbízása alapján a dohánytermékei reklámozását, e tevékenység folytatásához kellő tapasztalattal rendelkezik, és ismeri a dohánytermékek reklámozására vonatkozó jogszabályi előírásokat. A kellő szakmai jártassággal rendelkező reklámszolgáltató felperes 2007. április 26-i nyilatkozata feltáró és minden tekintetben részletes volt, pontosan bemutatta a téli kampány során tanúsított reklámszolgáltatói magatartását, ezért indokoltan mellőzte az elsőfokú bíróság a felperesnek a saját korábbi nyilatkozatát cáfoló tanúk kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát, különös tekintettel arra, hogy a megbízásából folytatott promóciós tevékenység tényleges és valós tartalmát, terjedelmét a felperes ismerte, az általa tett nyilatkozat és a vállalkozás nyilvántartásán alapuló adatok alapján összeállított üzletlista által igazolt tényeket a két tanú nem tudta volna hitelt érdemlően cáfolni.

Tévesen állította a felperes, hogy köztudomású tény volt - a Pest Megyei Bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként - az, hogy két helyszínen nem valósult meg a promóció, és ezt az

elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna. Nem lehet általánosan tudott, elismert, valónak elfogadott (köztudomású) ténynek tekinteni a tanúvallomásban szereplő állítást, ha azt egyéb bizonyíték (lsd.: felperesi nyilatkozat) cáfolja, ezért azzal nem sértette a Pp. 163.§ (1) bekezdését az elsőfokú bíróság, hogy ezen vallomásokat nem vette figyelembe ilyen tényként, mert a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206.§ (1) bekezdése alapján szabadon értékelheti.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan fogadta el elégséges bizonyítékként a felperes nyilatkozatát, az általa összeállított üzletlistát, és ezen bizonyítékok tartalmát helyesen értékelve állapította meg a jogsértés elkövetését, ugyanakkor a felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott okokból a bizonyítékok újraértékelésének nem volt indoka, a Legfelsőbb Bíróság a bizonyítékokat nem mérlegelhetette felül, és elfogadta, hogy a felperes a terhére rótt jogsértést elkövetette, a bíróság kiszabásának jogalapja fennáll.

A felperes tévesen állította, hogy a bírság összege a cselekményével arányban nem álló, eltúlzott és ezért sérti a Grtv. 18.§ (3) bekezdését, illetve a bírság törvényesnek minősítése a Pp. 339/B.§-ával ellentétes. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a felperesnek, mint reklám közzétételével foglalkozó szolgáltatónak nem csak szakmai tapasztalatokkal, hanem a munkájához kapcsolódó jogi ismeretekkel is rendelkeznie kell. A felperes annak ellenére, hogy a téli kampány lebonyolítása előtt a dohányreklámra vonatkozó előírások megsértése miatt elmarasztalta őt a hatóság, így tisztában volt a tiltott és tiltott reklám kategóriájával - egy hónapon át, országosan jelentős számú esetben (nagyságrendileg másfél ezer alkalommal - 1683 akció, több száz üzletet érintve - 731 üzlet) a tilalmi szabályokba ütköző módon reklámozott dohányárut, és tette mindezt úgy, hogy 120 esetben a fogyasztók által nagy számban látogatott üzletet érintett tevékenysége, mely magatartása azon túlmenően, hogy az egészséghöz fűződő alapjogot érintette, egyben komolyan veszélyeztette is azt (az egészségre komoly ártalmat jelentő termék népszerűsítésével), így magatartása kirívóan jogsértő volt. Az elsőfokú bíróság helytálló megállapításaira figyelemmel jogszerűen minősítette az alperes részletesen feltárt tényeken alapuló, releváns körülményeket a felperes terhére kellő súllyal és módon értékelő határozatát törvényesnek, az elsőfokú bíróság döntése a Pp. 339/B.§-át nem sértette.

A Ket. 15.§ (5) bekezdése alapján meghatározott ügyekben törvény az ügyfél jogállásával ruházhatja fel az érdekvédelmi szervezeteket és azokat a társadalmi szervezeteket, amelyeknek nyilvántartásba vett tevékenysége valamely alapvető jog védelmére vagy valamilyen közérdek érvényre juttatására irányul. E rendelkezés folytán adott

jogterületen az ügyféli minőséget a külön törvény rendelkezése határozza meg. A reklámfelügyeleti eljárásra, mint a fogyasztóvédelmi eljárások egyik speciális fajtájára a Grtv. rendelkezései vonatkoznak. E törvény külön, a közigazgatási eljárás általános szabályaitól eltérően és a Ket. 15.§ (5) bekezdésében írtaknak megfelelően kiterjeszti az ügyfél fogalmát, ezért fel sem merülhet a Ket. 15.§ (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazása. A Grtv. 16.§ (3) bekezdése - mint lex specialis - alapján a fogyasztók érdekvédelmét ellátó társadalmi szervezeteket a reklámfelügyeleti eljárásban területükön az ügyfél jogállása illeti meg. A reklámfelügyeleti eljárás ügyfél fogalmára vonatkozó rendelkezése nem tartalmaz utaló szabályt a Fgytv. 2.§ h) pontjára, ezért a reklámfelügyeleti eljárásban ügyféli jogokkal bíró társadalmi szervezet nem azonosítható a fogyasztóvédelmi törvény fogyasztói érdekképviselőt ellátó társadalmi szervezetével, ezért a Grtv. 16.§ (3) bekezdése alapján nem támasztható a reklámfelügyeleti eljárásban ügyfélként eljáró társadalmi szervezetekkel szemben követelményként az 50 fős magánszemélyekből álló tagság, és a két éves működés. Ez okból az alperesi beavatkozóknak az ügyféli minőség elismeréséhez a Fgytv. 2.§ h) pontja szerinti követelményeknek nem kellett megfelelni, mindkét társadalmi szervezet a Grtv. 16.§ (3) bekezdése alapján járhatott el ügyfélként a reklámfelügyeleti eljárásban, melyet az elsőfokú bíróság - részben téves indokok alapján - helyesen állapította meg, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Ket. 15.§ (1) bekezdésére alapított téves érvelést mellőzte az ítélet indokolásából.

AZ elsőfokú bíróság eljárása nem sérti a Pp. 332.§ (5) bekezdését, mert e rendelkezés kizárólag a közigazgatási eljárásban ellenérdeklő fél tekintetében írja elő a beavatkozásról szóló kötelező tájékoztatást. A reklámfelügyeleti eljárásban a reklámozó (), a reklámközzétevő (,Zrt.) nem volt a felperessel ellenérdeklő fél, tekintve, hogy valamennyien a jogsértés hiányának megállapításában voltak érdekeltek, azaz érdekeik azonosak voltak, így a hivatkozott eljárási szabály alapján beavatkozásról szóló értesítésük elmaradása nem eredményezett eljárási törvénysértést. A felperesnek a Pp. 324.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 58.§-a alapján módja lett volna a perben arra, hogy bármely általa megjelölt szervezetet a perben maga mellett beavatkozóként perbehívja. Ennek elmulasztása kizárólag a felperes terhére esik.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta azzal, hogy az ítélet indokolásából - fent kifejtett okokból - mellőzte a Ket. 15.§ (1) bekezdésére utaló téves jogszabályi hivatkozást.

A sikertelen felülvizsgálattal élő felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeit megfizetni, és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján - a meg nem határozható perértékhez igazodó - felülvizsgálati illetéket viselni.

Budapest, 2010. június 9.

Dr. Kaszainé dr. Mezey Katalin sk. a tanács elnöke,
Kincső sk. előadó bíró, Dr. Kalas Tibor sk. bíró

Dr. Tóth